

Arrest

nr. 272 494 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 januari 2021 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar zus die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 15 juni 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Brasschaat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 266 564 van 12 januari 2022.

Op 4 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gegeven op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

<i>Naam: A. (...)</i>	<i>Voorna(a)m(en): A. (...) N. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Suriname</i>
<i>Geboortedatum: (...) 1991</i>	<i>Geboorteplaats: (...)</i>	
<i>Identificatienummer in het Rijksregister: (...)</i>		
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 29.01.2021 gezinshereniging aan met haar zus, de genaamde A. (...), W. (...) M. (...) (RR (...)) van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag werd reeds op 15.06.2021 geweigerd door de gemeente Brasschaat doormiddel van een bijlage 20 met bevel. Gezien deze beslissing op 12.01.2022 werd geannuleerd door de RVV dient er een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sinds 29.03.2021 is afgevoerd van ambtswege waardoor betrokkene zich ook niet meer bij haar kan voegen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 om als ander familielid van een gevestigde EU-onderdaan het verblijfsrecht in België te verkrijgen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Een bevel aan betrokkene betreft geen inbreuk op het gezinsleven van betrokkene. Betrokkene is niet vergezeld van een gezin, enkel van een broer die ook een aanvraag heeft gedaan in functie van dezelfde referentiepersoon die niet woonachtig is in België. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een gezinscel met de referentiepersoon, quon non, mag verwacht worden dat betrokkene die EU-referentiepersoon volgt bij een verhuis naar een andere lidstaat.

Bovendien is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat betrokkene minderjarige kinderen zou hebben in België, noch blijkt sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster voldoet volgens de bestreden beslissing niet aan de voorwaarden van artikel 47/3. Nochtans wordt hieromtrent niet gemotiveerd en is het voor verzoekster niet duidelijk waarom ze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3.

In de beslissing wordt gesteld dat de referentiepersoon is afgevoerd van ambtswege waardoor verzoekster zich niet meer bij deze kan voegen. Wat is de wettelijke grondslag? Verzoekster begrijpt niet wat de afvoering van ambtswege te maken heeft met het vermelde artikel 47/3 VW dat betrekking heeft op het ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of het deel uitmaken van zijn gezin.

De bestreden beslissing is niet naar behoren gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu ontbreekt de volledige juridische grondslag.

Verzoekster heeft geen idee op welke rechtsregel (afvoering van ambtswege) de verwerende partij zich beroept om verzoekster af te wijzen, bovendien werden de voorwaarden van de aangevoerde rechtsregel van artikel 47/3 VW niet onderzocht.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt.

Tweede onderdeel.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie

te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten en in casu tevens een inreisverbod wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon van ambtswege is afgevoerd. Wat de bestreden beslissing echter niet vermeldt is dat tegen deze beslissing beroep werd ingediend en dat dit beroep reeds maanden aansleept (bijna een jaar ondertussen), dat de referentiepersoon en de verzoekster nog steeds op het gegeven adres in Brasschaat wonen en het land niet hebben verlaten maar wachten op een antwoord van het ingediende beroep. Ze vormen een gezin in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd. Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom de verwerende partij stelt dat verzoekster geen gezinscel vormt met de referentiepersoon.

Waarop baseert men zich om dit te beweren? De referentiepersoon heeft het land niet verlaten en is niet verhuisd naar een andere lidstaat...

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2 In eerste instantie bemerkt de Raad dat luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat

verzoekster niet uiteenzet op welke wijze artikel 74/13 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden. Waar zij enkel voorhoudt “*de bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit*” kan niet worden gesteld dat dit een voldoende duidelijke uiteenzetting van deze rechtsregel uitmaakt, noch wordt hiermee uiteengezet op welke wijze deze rechtsregel wordt geschonden. In die mate is het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoekster beroept zich in de eerste plaats op een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om als ander familielid van een gevestigde EU-onderdaan het verblijfsrecht in België te verkrijgen. De gemachtigde heeft ook duidelijk gemotiveerd waarom hij tot deze vaststelling is gekomen: uit het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sinds 29 maart 2021 van ambtswege is afgevoerd waardoor verzoekster zich niet meer bij de referentiepersoon kan voegen, hetgeen echter wel is vereist onder de voormelde artikelen.

Uit verzoeksters inhoudelijke kritiek op de motieven van de beslissing blijkt dat deze haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aanvaard.

Verzoekster voert eveneens de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon sinds 29 maart 2021 is afgevoerd van rechtswege waardoor verzoekster zich niet meer bij haar kan voegen. Hierdoor is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te zijn met deze beoordeling. Volgens haar blijkt niet waarom er niet aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Ze begrijpt niet wat de afvoering van rechtswege van de referentiepersoon te maken heeft met artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde concreet heeft gemotiveerd waarom niet aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet vereist dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarop verzoekster zich beroept, dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of van wiens gezin zij deel uitmaken. Deze bepaling behelst in wezen twee componenten: enerzijds moeten de familieleden van de referentiepersoon zich bij de referentiepersoon komen voegen, de referentiepersoon komen begeleiden of deel uitmaken van diens gezin; anderzijds moeten de familieleden van de referentiepersoon bewijzen dat zij daarnaast ook ten laste zijn van de referentiepersoon. Het betoog van verzoekster impliceert dat zij enkel rekening heeft gehouden met deze laatste vereiste, zonder dat zij de eerste voorwaarde in acht heeft genomen. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat, gelet op het feit dat de referentiepersoon is afgevoerd van rechtswege, verzoekster zich onmogelijk nog bij de referentiepersoon kan voegen.

Wanneer het onmogelijk blijkt de nieuwe verblijfplaats van een burger op te sporen gelast het college van burgemeester en schepenen de afvoering van ambtswege op basis van een verslag van het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarin hij vaststelt dat het onmogelijk is de nieuwe hoofdverblijfplaats van de betrokkene te bepalen. De afvoering van ambtswege wordt automatisch gelast door het college van burgemeester en schepenen of het gemeentecollege, wanneer er vastgesteld wordt, op basis van het verslag van het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat de opgespoorde persoon sinds minstens zes maanden onvindbaar is. Bij elke fase van de procedure controleert de gemeenteambtenaar die de afvoering van ambtswege behandelt, in het rijksregister of er in een andere gemeente een onderzoek naar de bepaling van de hoofdverblijfplaats loopt.

Verzoekster brengt geen enkel bewijs bij waaruit blijkt dat de referentiepersoon zich ondanks de afvoering van ambtswege nog steeds in België bevindt. Gelet op de afvoering van ambtswege sinds 29 maart 2021, is het niet kennelijk onzorgvuldig om te veronderstellen dat de referentiepersoon het Belgische grondgebied heeft verlaten en verzoekster zich niet meer in België bij haar kan voegen. Aldus besluit de gemachtigde terecht dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verder beroept verzoekster zich op een schending van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het recht op gezinshereniging, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet weigeren van de gezinshereniging hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster stelt in dit verband dat zij had kunnen kenbaar maken dat tegen de beslissing van de gemeente om de referentiepersoon van ambtswege af te voeren beroep is ingesteld, hetgeen nog steeds hangende is.

In die zin moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging. Verzoekster diende dergelijke aanvraag in op 29 januari 2021. De referentiepersoon werd op 29 maart 2021 van ambtswege afgevoerd in het rijksregister. De bestreden beslissing is genomen op 4 februari 2022. In de tussentijd heeft de gemachtigde bovendien een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 15 juni 2021. Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingediend bij de Raad, waarop de Raad de beslissing van 15 juni 2021 heeft vernietigd. Krachtens het wederkerig zorgvuldigheidsbeginsel wordt van verzoekster verwacht dat zij alle nuttige stukken ter beoordeling van haar verblijfsaanvraag zelf bijbrengt, hetgeen impliceert dat zij, wanneer er zich een nieuw element voordoet dat de beoordeling van haar verblijfsaanvraag kan beïnvloeden, *quod in casu*, verweerder hiervan op de hoogte brengt en haar aanvraag update. Niet alleen heeft verzoekster hiertoe uitdrukkelijk de kans gehad vanaf 29 maart 2021 tot aan het moment dat de bestreden beslissing op 15 juni 2021 werd genomen, bovendien heeft verzoekster een beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad en behield zij ook gedurende deze procedure haar stilzwijgen. Zelfs wanneer de bestreden beslissing door de Raad werd vernietigd op 12 januari 2022, duurde het nog tot 4 februari 2022 vooraleer de gemachtigde een nieuwe beslissing nam. Verzoekster kon tijdens deze periode de gemachtigde op de hoogte stellen van het feit dat er beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemeente om de referentiepersoon van ambtswege af te voeren, hetgeen zij echter heeft nagelaten. De Raad concludeert dat verzoekster ruimschoots de kans heeft gehad om de gemachtigde op de hoogte te brengen van dergelijk element. Verzoekster kan aldus moeilijk voorhouden dat er een schending van het hoorrecht voorhanden is.

Bovendien motiveert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht dat het aantekenen van beroep tegen de ambtshalve schrapping niets wijzigt aan de vaststelling dat de referentiepersoon op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, en tevens tot op heden, effectief ambtshalve is geschrapt.

Tenslotte betoogt verzoekster dat zij, samen met de referentiepersoon, nog steeds op het opgegeven adres woont. Zij stelt dat ze samen een gezin vormen en niet begrijpt waarom er volgens verweerder geen sprake is van een gezinscel. Verzoekster voegt hier uitdrukkelijk aan toe dat de referentiepersoon zich nog steeds in België bevindt en niet is verhuisd naar een andere lidstaat.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoekster enkel blote beweringen vooropstelt die niet worden gestaafd door enig begin van bewijs. Het verzoekschrift inzake het beroep tegen de ambtshalve schrapping dat verzoekster als bewijsstuk bijbrengt, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de referentiepersoon op dit moment nog steeds ambtshalve is geschrapt. Hieruit moet worden afgeleid dat de referentiepersoon zich niet meer in België bevindt.

De Raad wijst erop dat zij niet de bevoegde instantie is om zich over het beroep tegen de ambtshalve schrapping uit te spreken. Zij kan enkel rekening houden met de gegevens zoals ze blijken uit het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zijnde 4 februari 2022, nog steeds ambtshalve is geschrapt en aldus wordt geacht zich niet in het Rijk te bevinden. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat zij een gezinscel vormt met de referentiepersoon gezien deze wordt geacht zich in het buitenland te bevinden.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op foutieve wijze rekening heeft gehouden met het feit dat uit het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon met wie gezinshereniging wordt aangevraagd, van rechtswege is afgevoerd. Een dergelijke ambtshalve schrapping houdt per definitie in dat betrokkene wordt geacht zich niet in het Rijk te bevinden. Aldus maakt

verzoekster niet aannemelijk dat de beoordeling van verweerder, met name dat verzoekster zich niet bij de referentiepersoon voegt en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, kennelijk onzorgvuldig is.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN